ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1910. Выдано 24. Лютого. Ч. III.

Ч. 15.

Ч. 59/орд. Архієрейске посланіє о св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій.

Всечестному духовеньству мірскому и монашому и всѣмъ вѣрнымъ нашои епархіи:

Миръ о Господѣ и наше Архієрейске благословенє!

Часы року церковного, тіи святî и такъ важнî часы, то суть голосы, котрî до насъ выразно, ясно и голосно промавляють. Они будять оспалыхъ и недбалыхъ, пôдносять слабыхъ и боязливыхъ, покрѣпляють и додають силъ тымъ, котрî въ вѣрѣ суть певными и сильными. Тіи св. часы суть якбы голосомъ Божимъ, котрый насъ побуджує и упоминає.

И теперъ для насъ настає такій часъ церковный, часъ важный и святый часъ, въ котрôмъ той голосъ Божій крѣпше, сильнѣйше и голоснѣйше промавляє навѣть для менше старанныхъ въ справахъ вѣры, навѣть для обоятнѣйшихъ: часъ св. великого посту. Чую потребу серця до васъ вôдозвати ся, до васъ промовити яко вашъ Архієрей, яко вашъ отецъ духовный, чую потребу серця, котре васъ

щиро любить, звернути вашу увагу на той часъ святый, на той голосъ, котрый до васъ промавляти буде и запытати васъ, чи вы, мои дорогі будете глухими на той голосъ? — О нѣ, вы и мы всѣ будемо всегда слухати того голосу Божого, вы и мы всѣ будемо за тымъ голосомъ ити и ревно старатися его выкористати для нашои цѣли, для нашого призначеня, для нашого щастя!

Безчисленными, невидимими звязями злучивъ насъ Богъ зъ собою. Никто зъ насъ не є въ тôмъ свѣтѣ самотный и опущеный, але Провидѣніє, премудре и найлѣпше, стереже насъ и чуває надъ нами, якъ найлѣпша мати надъ дитиною, и удѣляє намъ пребогаті свои ласкі, добра и милости.

Той нашъ безконечный Господь, Панъ и Повелитель хоче, щобы кождый, въ котрого серци вôдбиваєся искра Єго духа, въ котрого серци є вѣра въ Него, того Господа, и любовъ до Него, щобы кождый Єго добро пôзнававъ и щиро любивъ. Длятого той Господь давъ кождому чоловѣкови не лише тѣлесне око але и душевну силу, котрою видить и пôзнає рѣчи и понятя, не лише тѣлесне ухо але и душевне, котрымъ чує и до свѣдомости понятій приходить — давъ єму серце и волю.

Богъ промавляє и кличе черезъ красоту и величавôсть неба, покритого звѣздами, що псалмоцѣвець такъ прекрасно высказує: Нєса̀ повѣ́дають сла́ву Бж҃ію, твореніє же рꙋ́ку є҆гѡ̀ возвѣща́єтъ тве́рдь. Де́нь дни̇̀ ѿрыгаєтъ глаго́лъ, и но́щь но́щи возвѣща́єтъ ра́зꙋмъ. Несꙋ́ть рѣ́чи, нижѐ словеса̀, и҆́хже не слы́шатсѧ гла́си и҆́хъ: По всю̀ зе́млю и҆зы́де вѣща́ніє и҆́хъ, и въ концы̀ вселе́нныѧ глаго́лы и҆́хъ. (Пс. 18. 1—5). Такъ то не суть бесѣды, не суть рѣчи, котрыхъ голосу не можнабы чути; ихъ гососъ розлягаєся по цѣлой земли.

Богъ промавляє до чоловѣка черезъ тоє премудре уряджене на земли; промавляє черезъ тіи творы, такъ чудні̂, такъ мудро уряджені̂, черезъ живі̂ и тіи, котрі̂ не мають житя, черезъ дерева, травы и цвѣты, черезъ камѣня, и дорогі̂ каменѣ, и уголь, и вôскъ и олѣй земный.

Чоловѣкъ бачить се, и дивится, и подивляє тіи творы, котрі̂ всѣ голосять величь, и славу и премудрôсть Сотворителя.

Богъ и въ инший способъ говорить до чоловѣка. Тысячилѣтія исторіи народôвъ, якъ тіи народы повставали, росли, розвивали ся, до найбôльшои силы и власти доходили, а потôмъ упадали и пропадали: то суть свѣдоцтва голосу Божого до людей. Исторія людскости показує чоловѣкови, котрый мыслить и застанавляєся, величь и премудрôсть Божу, а заразомъ Єго повне любови милосердіє и Єго превелику справедливôсть.

Однако той покликъ, той голосъ Божий, котрымъ до насъ промавляє черезъ природу и исторію людскости, хотяй такъ голосный и выразный, переходить дуже а дуже часто безслѣдно. Тôлько людей щоденно вôдъ рана до пôзнои ночи поглядає на тіи прекрасні̂, а такъ чудно уряджені̂ творы, котрі̂ зъ руки Сотво-

рителя выйшли и голосять величь Єго въ природѣ; а однако серце ихъ позôстае зимне, ихъ умъ и языкъ не голосить славы Божои, не пôдносить ся до него въ молитвѣ. Кôлько людей поглядае на исторію людскости, дивить и на тое, що теперь дѣеся, але не вытягае зъ того нѣякои науки для себе, для своеи душѣ, для свого ушляхотненя, для пôднесеня себе до добра, до красы, для зближеня ся до Бога! Але предвѣчный еще сильнѣйше до насъ може промовити: Вôнъ вникае въ серце кождого поодинокого чоловѣка, а тое дѣлае черезъ голосъ совѣсти, голосъ сумлѣня. Тому голосови жаденъ чоловѣкъ не въ силѣ опертися на все; той голосъ вôдзываеся то тихше, то сильнѣйше, то дуже сильно, а неразъ набирае силы грому. Сумлѣне ставить передъ нашû очѣ душевнû законъ, право, котре е надъ нами и котре е въ насъ, и той голосъ сумлѣня повѣдае намъ, що мы право тое неможемо безкарно ломити, безкарно вôдкидати. Кто зъ насъ мои дорогû, не пôзнавъ того голосу сумлѣня, голосу такъ выразного, такъ ясного, такъ упертого, котрый придушити чоловѣкъ не въ силѣ? Кто не дôзнавъ того гôркого чувства, того несупокою, того невдоволеня, тои прикрости въ душѣ — коли добровôльно переступивъ законъ Божий? Чи е кто межи нами, кто бы еще не чувъ о тôмъ робаку, т. е. о злой совѣсти, котра гризе внутро чоловѣка? Той голосъ упоминае насъ все, все тримае передъ нами зеркало, котре намъ показуе, що мы злого зробили, що мы добре опустили, въ чѣмъ мы зблудили, и нема способу, щобы мы могли той голосъ и тое зеркало вôдъ себе вôддалити?

Черезъ сумлѣне мы, мои дорогû, пôзнаемо, що Богъ е найбôльшимъ нашимъ Паномъ, що Богъ е тая безконечно свята сила, котра пануе надъ нами, надъ нашею волею, що Богъ е нашимъ найвысшимъ законодателемъ, Єму пôдлягають нашû мысли, нашû бажаня, нашû дѣла, Вôнъ е строгимъ нашимъ и найсправедлившимъ судією, Вôнъ вôдплачуе намъ непремѣнно и карае насъ за всьо, що мы дѣлаемо супротивъ Єго св. волѣ, супротивъ Єго непереминаючого и святого приказу и закону.

А однако суть люде, для котрыхъ голосъ сумлѣня не выстарчае, щобы ихъ вôдвернути вôдъ грѣхôвъ, щобы ихъ навернути до шуканя того, що тревале, вѣчне и едино потрѣбне, щобы ихъ звязати, злучити зъ Богомъ.

Тожь Господь, котрый насъ зъ ничого сотворивъ, зъ ничого до житя привѣвъ, котрый насъ мае и уважае яко свои дѣти, кличе до насъ еще въ инный способъ, въ способъ, котрый е ясный, котрый мусимо зрозумѣти, а именно: „любôвію вѣчною возлюбихъ тѧ: тогѡ̀ ра́ди вовлекохъ тѧ̀ въ щедрѡ̀ты.“ (Iерем. 31. 3). Такъ, тая безконечна любовъ Божа е тымъ голосомъ, котрый своимъ солодкимъ покликомъ будить насъ зъ нашои оспалости, тая милостива и милосердна любовъ Господня хоче и высказуе тое, щобы всѣ люди шукали свого правдивого, тревалого, вѣчного спасеня въ любови Бога, опертой на вѣрѣ. Такъ велика, такъ сильна е тая любовъ Бога до людей, що Вôнъ, щобы ужити слôвъ Письма св., черезъ цѣлый

день вытягає руки свои: „къ людемъ непокорывымъ и прерѣкающимъ.“ Рим. 10, 21). до людей, котрй єго неслухають и єму противлятся. Той голосъ звучить вôдъ столѣтя до столѣтя и буде звучати всѣмъ будучимъ родомъ.

И той голосъ Божий звертаєся не лише до нашого розуму, до нашого пôзнаня, але вникає до нашого серця и дѣлає на нашу волю. Вôнъ не лише оказує намъ погань и мерзôсть грѣха, але вôтвирає намъ дорогу до вôдпущеня єго; Вôнъ дѣлає, що наше серце навертаєся, що нашй погляды змѣняются, Вôнъ голосить намъ радôстну надѣю на упокой туть и на вѣчне, щасливе житє въ будучности. Той голосъ мы чуємо ухомъ нашои душѣ єще зъ тыхъ часôвъ, коли Богъ устно говоривъ зъ прародичами, мы чуємо єго въ поученяхъ, упôмненяхъ, пересторогахъ и обѣтницяхъ, котрй Богъ давъ черезъ патріархôвъ и пророкôвъ. Мы чуємо єго найдокладнѣйше черезъ Єго сына єдинородного Іисуса Христа, що св. Ап. Павло такъ ясно высказує: „Многочастнѣ и многообразнѣ древле Бгъ глаголавый Ѻцемъ во прроцѣхъ: Въ послѣдокъ дніи сихъ глагола намъ въ Сынѣ, єгоже положй наслѣдника всѣмъ, имже и вѣки сотворй.“ (Евр. 1. 1—3).

А Спаситель, коли зачавъ голосити свѣтови добру вѣсть, то найсамперед взывавъ: „Покайтеся, приближися бо црство небесное.“ (Мат. 4. 17). Жадає отже Христосъ тымъ своимъ покликомъ вôдъ насъ, щобы мы покаяли ся, щобы мы перемѣнилися, щобы мы покинули, и то рѣшучо, нашй злй, тѣлеснй дѣла, а шукали вѣчныхъ, шукали царства небесного. Намъ треба вôдновитися, вôдродитися до житя святости, до найвысшои нашои цѣли.

Въ тôмъ вôдродженю розвиває ся любовъ до Бога въ цѣлôмъ серци и душѣ чоловѣка, она веде за собою такожь любовъ ближнього Бога ради, Христа ради; въ тôмъ вôдродженю повстає сильна, непоколебима вѣра въ всѣ правды намъ Богомъ обявленй.

Кто тоє вôдродженє, тоє нове житє здобуде, кто въ тôмъ новôмъ житю вытреває, той стаєся *живымъ* членомъ царства Божого и заразомъ участникомъ незмѣримыхъ скарбôвъ и дôбръ, вôнъ отримує вôдпущенє грѣхôвъ, житє надприродне, спокôй душѣ, задоволенє вже въ тôмъ житю а непереминаюче щастє въ вѣчности.

То є правдиве царство ласки, до котрого насъ Христосъ взыває, и мы всѣ, безъ выимку до него призванй єсьмо, бо Богъ, якъ св. Ап. Павло каже: „всѣмъ человѣкомъ хощетъ спастися и въ разумъ истины прійтй.“ (1. Тім. 2. 4.)

Цѣле житє Христа на земли було завôзванємъ людей, щобы звернулися до Бога; вже, коли поглянемо на Него въ убогихъ яслахъ лежачого, черпаємо богато милыхъ, до серця промавляючихъ наукъ, а єго дѣяльнôсть публична ажь до смерти на крестѣ голосно взыває насъ до поправы житя, до злуки зъ Богомъ. — Зъ вôдходомъ Христа зъ вôдси незакôнчило ся кликанє Христа до насъ; Вôнъ зарядивъ, щобы и пôзнѣйше, коли не буде видимо перебувати межи людьми, Єго

голосъ всегда розлягався, щоденно, кождого року, вôдъ столѣтя до столѣтя, ажь до Єго „пакипришествїѧ.“

Установивъ Свою Церковь, товариство видиме, товариство складаючеся зъ людей, котрй въ Него вѣрують, за Єго наукою идуть, зъ Єго ласки користають, Єго св. Тайны принимають, товариство, котре тревати буде „до скончанїѧ вѣка.“— Той Церквѣ поручивъ, щобы переховувала Єго святощѣ, щобы роздѣляла Єго благодати, щобы голосила Єго правды и науки, щобы душѣ Єго кровію вôдкупленй провадила по вузкой стежцѣ спасенія и допровадила до Него, допровадила тамъ, де Вôнъ перебуває „одесную Ѻ҃ца.“ Вôнъ єстъ и позôстане тои Своєи Церкви Головою невидимою, але установивъ на земли Свого намѣстника, Голову видиму, св. Ап. Петра и наслѣдникôвъ того св. Апостола, а тымъ є кождочасный Папа Римскій. Тая Церковь Христова пôдъ проводомъ Головы своєи, Папы Римского, веде и вести буде дѣло спасенія ажь до кôнця свѣта, тая Церковь Христова має повноту власти и має учити голосити правду и провадити душѣ, якъ перше сказалисьмо. Той Церквѣ Христовой вôдъ всѣхъ вѣрныхъ належить ся любовъ, вѣрнôсть и послушеньство. Слухати мы обовязанй Церковь Христову, бо того хоче и тоє наказавъ Христосъ Самъ. Кто слухає Церковь, той слухає Христа: „Ѳлꙋшаѧй васъ, менѐ слꙋшаетъ, и ѿметаѧйсѧ васъ, менѐ ѿметаєтсѧ.“ (Лук. 10. 16.) а дальше: „А҆ще и҆ церковъ преслꙋшаетъ, бꙋди тебѣ ꙗ҆коже ꙗ҆зы́чникъ и мита́ръ.“ (Мат. 18. 17). Кто отже погарджає Церквою, кто вôдкидає Церковь, той погарджає Христомъ, вôдкидає самого Христа Господа.

И сумна рѣчь, що и межи нашимъ такъ добрымъ и вѣруючимъ рускимъ народомъ повстають вороги Церкви. Однй высмѣвають установы церковнй, выступають супротивъ духовеньства, видять въ Церквѣ темноту и бракъ поступу. — Фалшиво словомъ и письмомъ голосять о тôмъ, що Церковъ и єи слуги учать и роблять, а то лише въ тôмъ намѣреню, щобы выдерти людямъ вѣру зъ серця, щобы ширити невѣрство, щобы перервати звязъ людей зъ Богомъ, щобы потôмъ зъ людьми, позбавлеными вѣры и совѣсти переводити свою погану роботу для власного интересу, для власнои користи.

Другй удають вѣруючихъ, привязаныхъ до Церкви, удають, що они найвѣрнѣйшими, найлѣпшими сынами Церкви, а въ дѣйстности суть єи найбôльшими ворогами.

Тіи тягнуть нашь нарôдъ до иннои церкви, до церкви шизматицкои, щобы лише вôдорвати вôдъ правдивои Церкви, а тымъ самымъ вôдъ Христа, бо кто правдиву Христову Церковь вôдкидає, вôдкидає Христа.

Люде тіи въ часописяхъ и книжочкахъ нападають на всьо, що католицке, що Апостольске, що Христове.

Особливо зъ Америки приходять много такихъ часописей и книжочокъ, въ котрыхъ тіи люде, позбавленй вѣры и всякои приличности въ огидный, поганый

простацкій способъ плюгавлять всьо католицке, отже: нашихъ священниковъ, нашихъ Архіереевъ, святѣйшого Отца, Папу Римского, св. священомученика Іосифата, словомъ всьо, що до Христовои Церкви належить, отже и Самого Христа Господа, бо: „кто вôдкидає Церковь, вôдкидає Христа.“

А изъ Почаєва (Росіи) приходять такожь такі дуже небезпечні письма, котрі у васъ, дорогі мои, хотять пôдорвати вѣру св., и були сумні случаѣ, що наші вѣрні удавали ся тамъ за границю до Почаєва и до иншихъ мѣстъ до церквей шизматицкихъ, и брали тамъ участь въ богослуженяхъ!

Двѣ правды въ одной рѣчи бути не може, двѣ Церквѣ Христові бути не може; одна лише єсть правдива Церковь Христова, а то: наша свята, католицка Церковь, въ котрой одного спасенія доступити можна.

Вы мои дорогі дѣти духовні хочете доступити спасенія дорогоцѣнныхъ душь вашихъ, хочете тримати ся Христа, а не вôдкидати Єго, тожь держѣтся крѣпко Єго Церкви св., а всѣ слова, всѣ ґазеты, всѣ книжочки, котрі супротивъ Єго Церкви выступають, вôдкидайте, бо то є отруя для душь вашихъ; вôдкидайте ихъ, бо читанє такихъ писемъ є пôдъ грѣхомъ дуже тяжкимъ заказане, а єслисьте такі письма читали, кайтеся грѣха вашого, вызнайте на св. сповѣди передъ вашимъ сповѣдникомъ, вручѣть єму тіи письма и бôльше ихъ нѣколи до рукъ неберѣтъ!

До Церкви Своєи, до Своихъ Апостолôвъ, Христосъ сказавъ: „Шедше оубо навчите всѧ ꙗзыки, крестѧще ихъ во имѧ Оца и Сина, и свѧтаго Дха. Оучаще ихъ блюсти всѧ елика заповѣдахъ вамъ.“ (Мат. 28. 19 20). Послушна голосови свого божественного Основателя Церковь Єго, учить и проповѣдує Евангеліє всѣмъ народамъ. — Учить голошенємъ науки Христовои всегда, а єще частѣйше въ св. великимъ постѣ, учить вспôльными, прекрасными богослуженями, такъ красными и трогаючими въ нашôмъ рôднôмъ, намъ такъ милимъ св. обрядѣ. Прекрасна, безкровна жертва, св. Служба Божа, котра щоденно вôдправляєся, котру вы розумѣєте, бо Церковь вамъ єи поясняє, такъ трогаючо промавляє до серця вѣруючого христіянина, голосить єму безконечну любовъ Божу, кличе до него: не привязуй ся надто до рѣчей земныхъ, гляди въ гору, де твоя цѣль и житє и щастє. При найсвятѣйшимъ причастію, чи не чуєте голосу: прыйдѣтъ до мене всѣ, котрі вы обтяжені трудами и працями, а я удѣлю вамъ спокôй? А св. Тайна покаянія, чи не є то голосъ Божий: если не покаєтеся, всѣ погибнете?

Тожь бачите, що Богъ кличе насъ до себе, до Свого Царства; тоє є певне и непоколебиме. Кличе насъ черезъ цѣле наше житє, щобы мы до Него прыйшли и зъ Нимъ злучилися, щобысьмо у Него повноту щастя знайшли. Кличе то тихше, то голоснѣйше, то сильнымъ голосомъ, якбы голосомъ грому: черезъ терпѣня, черезъ нужды, черезъ допусты тяжкі. — Кличе голосомъ родичѣвъ, своихъ приятелѣвъ щирыхъ, власти духовнои.

Слухайте того голосу Божого, идѣть до Него, того Отца нашого найлѣпшого, зближайтеся що разъ близше и близше, выкористайте належито той св. великôй пôстъ для щирои працѣ духовнои, а благодать Господа Іисуса Христа буде съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Перемышли въ недѣлю о Митари и Фарісеи дня 7. (20) лютого 1910.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Поручаємъ Всч. Духовеньству повысшій листъ пастырскій оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ, до котрыхъ дочернй церкви належать, має ся той листъ въ кождôй церквѣ оголосити, починаючи вôдъ недѣлѣ мясопустнои.

ОО. Катехиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ могуть, пôсля обставинъ, листъ той въ недѣлю сыропустну перечитати або вôдповѣдну ексорту выголосити

Що до захованя посту, поручаємъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли нъ роцѣ 1898., то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Дебы однакожъ заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всеч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належить заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позвляляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ вызше 2.000 душь розпочинати св. сповѣдь пасхальну вôдъ 1. понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчить ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ: 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнанє человѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленою, удѣляємъ власть всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenietem affinitatem e copula carnali, habita cum consaguinea vel consaguineo sive primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся має въ слѣдуючій способъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О. Сповѣдникôвъ, що форма розрѣшеня має докладно высказати ся при кождôмъ сповѣдаючимъ ся, иначе каючійся не одержавъ розрѣшеия) має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященому Епископу . . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жёны) жадати, котре черезъ грѣхъ плодскій въ сродною (зъ сроднымъ) жены твоєи (мужа твоєго), поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Такожъ удѣляємъ до кôнця бѣжучого року 1910 власть всѣмъ Сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказанй, на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ;

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єсть конечна;

3) при сповѣди женихôвъ передъ вѣнчанємъ, єсли вже нема часу до Насъ вôднести ся.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 20. Лютого 1910. † КОНСТАНТИНЪ

Епископъ.

Ч. 16.

Ч. 1136. Речинець до св. пукополаганя въ Єреи.

Кандидатôвъ духовного стану, укôнчившихъ науки богословски и желаючихъ приняти св Рукополагане, взывае ся, щобы внесли до дня 10. марта с. р. свои поданя, самй же явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 15 марта с. р. о 9 год. передъ полуднемъ, по выслуханю св. Літургіи котра о 8 год. зачинае ся,

Поданя мають бути заосмостренй: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ. 2) моральности; 3) здоровля; 4) убожества потвердженого ц. к. Староствомъ; 5) вѣнчаня єсли суть женатй; 6) удоволеня повинности войсковои.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль 21. Лютого 1910.

Ч. 17.

Ч. 1135. Конкурсъ на опорожнену парохію Краковъ.

Зъ речинцемъ вношеня прошень до 28 Марта 1910 выставляе ся поновно на конкурсъ опорожнена парохія Краковъ, ц. к. наданя.

Понеже на парохіи цѣс. наданя, доконечно мусять бути залученй всѣ свѣдоцтва, для того поручае ся тіижь долучити и въ означенôмъ речинци прошеня Еп. Консисторіи предложити.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.

Перемышль 21. Лютого 1910.

Ч. 18.

Ч. 1181. Конкурсъ на посаду гр. к. катихита при ц. к. гимназіи въ Сокали.

Ц. к. Рада шк. краева оголошуе п. д. 16. Лютого 1919 Ч. 8.553 конкурсъ на посаду гр. к. катихита при ц. к. гимназіи въ Сокали зъ платнею пôсля § 4. уставы зъ дня 19 Вересня 1898 Нр. 173 Д. п. п.

Кандидаты, убѣгаючй ся о тую посаду, мають внести свой прошеня на руки своеи верховнои власти до Президіи ц. к. Рады шкôльнои кр. найпôзнѣйше до 30 марта 1910. Тое подае ся до вѣдомости Всч. Духовеньства.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль, 23. Лютого 1910.

---

† КОНСТАНТИНЪ,
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стыфіого въ Перемышли 1910.